

Тодора взеха, вързаха,
Тодоръ се жалба нажали
И имъ се молба молеше:
„Не дейте братя, не дейте
На турци мене прѣдава
Не ви ли е грѣхъ отъ Бога?
За свобода се азъ боря!“
Но никой не го съжали,
И никой не го послуша.
Прѣзъ Хъневци и Велковци
Закараха го въ Елена
На конака при Субаша,
Събра се мало, голѣмо
Да гледа Тодоръ—комита.
Едни за него жалѣха,
Жалѣха, сълзи ронѣха,
Пъкъ чорбаджии думаха:
„Да ѝ седѣлъ мирно, хакъ му е!
Бесило за тѣзъ, що дигатъ
Оржжие противъ Султана!“
На другия день сутриньта
Сеймени каратъ Тодора
Отъ Елена за въ Търново.
Тукъ го на паша дадоха.
Паша го прѣдъ сждъ изправи,
Прѣдъ сждъ отъ паши, бейове
И отъ първенци българи,